

Advent: 8. Proč nám to jenom ten Bůh dělá?

Proč před námi ukrýváš svou tvář, proč nás vydáváš do zkoušek a my potom bloudíme a zmítáme se ve vlastních nepravostech?

Advent

Proč nám to jenom ten Bůh dělá?

1. čtení Izaiáš 54:8,

“V návalu rozlícení skryl jsem před tebou na okamžik svoji tvář, avšak ve věčném milosrdenství jsem se nad tebou slitoval, praví Hospodin, tvůj vykupitel.”

2. čtení Marek 13: 1 – 33

1 A když vycházel z chrámu, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pohleď Mistře, jaké to kameny a jaké stavby! !“

2 Ježíš mu řekl: „Obdivuješ ty velké stavby? Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“

3 Když seděl na Olivové hoře naproti chrámu a byli sami, zeptali se ho Petr, Jakub, Jan a Ondřej:

4 „Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci!“

5 Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl.

6 Mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: „Já jsem to“ a svedou mnohé.

7 Až uslyšíte válečný ryk a zvěsti o válkách, nelekejte se! Musí to být, ale to ještě nebude konec.

8 Povstane národ proti národu a království proti království, v mnohých krajinách budou zemětřesení, bude hlad. To bude teprve začátek bolestí.

9 Vy sami se mějte na pozoru! Budou vás vydávat soudům, budete biti v synagógách, budete stát před vládci a králi kvůli mně, abyste před nimi vydali svědectví.

10 Ale dříve musí být evangelium kázáno všem národům.

11 Až vás povedou před soud, nemějte předem starost, co budete mluvit; ale co vám bude v té

hodině dáno, to mluvte. Nejste to vy, kdo mluví, ale Duch svatý.

12 Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život.

13 Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.

14 Když pak uvidíte ‚znesvěcující ohavnost‘ stát tam, kde být nemá – kdo čte, rozuměj – tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať uprchnou do hor;

15 kdo je na střeše, ať nesestupuje a nevchází do domu, aby si odtud něco vzal;

16 a kdo je na poli, ať se nevrací domů, aby si vzal plášť.

17 Běda těhotným a kojícím v oněch dnech!

18 Modlete se, aby to nebylo v zimě.

19 S těmi dny přijde takové soužení, jaké nebylo od počátku světa, který stvořil Bůh, až do dneška a nikdy nebude.

20 A kdyby Pán nezkrátil ty dny, nebyl by spasen žádný člověk. Ale kvůli svým vyvoleným zkrátí ty dny.

21 A tehdy, řekne-li vám někdo: ‚Hle, tu je Mesiáš, hle tam,‘ nevěřte!

22 Vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět znamení a zázraky, aby svedli vyvolené, kdyby to bylo možné.

23 Vy však se mějte na pozoru! Všecko jsem vám řekl předem.

24 Ale v těch dnech po onom soužení zatmí se slunce a měsíc ztratí svou záři,

25 hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí.

26 A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou.

27 Tehdy vyšle anděly a shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa, od nejzazších konců země po nejzazší konce nebe.

28 Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že léto je blízko.

29 Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi.

30 Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všecko stane.

31 Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.

32 O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.

33 Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde.

Tak všechno nejlepší k novému roku, sestry a bratři!

Ne, nedělám si legraci, ani jsem se o měsíc nepředběhnul, tak to skutečně je – církevní rok začíná adventem, tedy dneškem.

Možná si řeknete, že lepší začátek roku by byl o štědrý den, v den narození Páně, nebo třeba na velikonoční neděli, v den jeho vzkříšení, ale je to jinak.

Už od nepaměti církevní rok začíná adventem. No nic, pomyslíme si, advent, to už jsou skoro vánoce, čtyři týdny kdy se těšíme, obcházíme trhy plné světel vánoční výzdoby, připravujeme dárky a uvnitř v nitru jaksi pomalu měkneme abychom na štědrý večer zjihli docela. Advent je přece docela fajn.

Jenže je to jinak. Od nepaměti se v kostelích a modlitebnách o první neděli adventu čtou hrozné věci. Jako třeba dneska to čtení z proroka Izajáše: „Hospodin před námi ukryl svou tvář a nechal nás zmítat se pod mocí naší nepravosti.“

A nebo proroctví o konci z Markova evangelia: „Zatmí se slunce, měsíc, hvězdy budou padat z nebe, lidé upadnou v soužení.“

Kdepak ulice prosvětlené tisíci LED žárovkami ve tvaru sněhových vloček nebo betlémských hvězd. Kdepak nekonečný proud veselých koled a vánočních popěveků.

Církevní rok začíná v temnotě beznaděje, trápení a pohrom. Uprostřed hrůz, které se nedají odvrátit.

Noční můra, v níž jakoby Bůh odmítnul hrát jakoukoli roli a odešel pryč. Noc je stále delší a delší a už to vypadá, že temnota ovládne svět navždy. Takhle začíná církevní rok.

Staré pořekadlo praví "jak na nový rok, tak po celý rok". No pěkně děkuji. Tak to se máme na co těšit!

No, bez ironie, vlastně se skutečně máme na co těšit. Protože každá další adventní neděle bude o trošku světlejší, tma jakoby musela dát zpátečku, a na konci jsou Vánoce, svátek Kristova narození, což je jedno velké ujištění, že Bůh nás v té hrůzné šlamastyce nenechal, ale jde do toho s námi. Emmanuel – Bůh s námi.

Jenže to jsem právě vyzradil celou pointu, odhalil jsem rozuzlení ještě dřív, než k tomu advent sám pomalu dospěje. Tak to se omlouvám a honem zpátky k zahuštěnému koktejlu temných veršů, které k dnešní neděli patří.

Když se na tuhle směsici úzkostí, násilí a zmaru podíváme zblízka, uvidíme, jak z ní čouhá jedna vůbec nejednoduchá otázka: „Proč nám to ten Bůh dělá?“ Prorok Izajáš to říká natvrdo: „Proč si nás nechal, Hospodine, zbloudit z tvých cest?“ „Proč si před námi ukryl svou tvář a nechal nás zmítat v našich nepravostech?“ „Proč si zatvrdil naše srdce, aby se tě nebálo?“ Proč? Proč? Proč?

No jen se podívej, jak jsme dopadli. Jsme docela na dně, velmoci si s námi hrají, jak kočka s myší. Nevíme, co s námi bude. Jsme naprosté nuly.

Ano, dopadli jsme tak proto, že jsme se sami mezi sebou nesnášeli, podváděli se a nebyli schopni soucitu či velkorysosti. Uboze jsme politikařili a nešlo nám o právo a spravedlnost.

Přiznáváme, můžeme si za to sami, ale proč si nás v tom nechal?! Proč si vůbec dopustil, abychom se ti takhle zpronevěřili?! Neneseš na našem osudu také tak trochu svůj díl viny?

Docela Izajášovi rozumíme protože tahle zásadní otázka v mysli vytane nejen prorokovi, ale tu a tam i nám obyčejným lidem.

Třeba když se modlíme Otčenáš. „A neuveď nás v pokušení“, jinými slovy: nevystavuj nás zkoušce, netestuj si nás, Hospodine. Vždyť nás znáš, my to nedáme, bude z toho zase nedostatečná, zase propadneme, utečeme z té tvé školy, zabloudíme a budeme se zmítat ve vlastních nepravostech.

Pod tlakem temných sil budeme dělat kompromisy, budeme zas jen politikařit a právo a spravedlnost půjdou stranou, soucit a velkorysost vyvane tak rychle, že si toho ani nevšimneme.

A budeme zase docela na dně a velmoci si s námi budou hrát, jak kočka s myší. Naprosté nuly. Proč nám to Bože děláš?! Proč? Proč? Proč?

Dřív než, sestry a bratři, najdeme na tuhle zapeklitou otázku nějakou odpověď, pojďme se honem podívat na dnešní text z Markova evangelia. Nadpisy nad jednotlivými odstavci nás na první pohled nenechávají na pochybách, že se jedná rovnou o konec světa: *Velké soužení, Příchod Syna člověka, Výzva k bdělosti*. Konec světa? Ano i ne.

Římští křesťané, pro které Marek začátkem sedmdesátých let po Kristu píše, dobře věděli, o konci jakého světa to Ježíš v evangeliu mluví.

S napětím sledovali zprávy o událostech v Jeruzalémě. Došlo tam ke vzpouře proti Římanům. Trvalo to několik let, ale Římané město dobyli a odbojné obyvatele hrůzným způsobem potrestali. Všude kolem stovky, ba tisíce křížů, město rozvrácené, chrám zničený.

Někteří jeruzalémští křesťané nejspíš včas uprchli a možná se dostali až do Říma, kde o tom všem mohli svým souvěrcům vyprávět.

„Stalo se to přesně tak, jak to Ježíš už před 40 lety předpovídal,“ říkali přesvědčivě protože to zažili na vlastní kůži. Když císařské vojsko dobylo město už na nic nečekali a utíkali pryč.

Našli se tam sice ještě takoví, co o sobě prohlašovali, že jsou mesiášové a že prý když se dají lidé na jejich stranu, tak město ubrání.

Prchající křesťané ale na žádné jiné mesiáše nevěřili. Věděli, že jinak to v podstatě nemohlo dopadnout. Dobře si pamatovali Ježíšova slova o tom, že „nepomine toto pokolení, než se to všecko stane“.

Jeruzalémské pokolení nezadržitelně šlo k hroznému konci. Neslyšelo na Ježíšovu politiku Božího království, politiku soucit a velkorysosti, zajímalo je jen politikaření, při kterém jdou právo a spravedlnost stranou, v němž se hlavními zbraněmi stávají nenávist ke všemu cizímu, lež okořeněná strachem a sebestředná namyšlenost. Jinak to nemohlo dopadnout.

Celý dosavadní svět obyvatel Jeruzaléma a Judska se zachvěl, všechno drasticky ztemnělo, slunce, měsíc, budoucnost. Hvězdy všech dosavadních jistot, že všechno půjde tak, jak si to naplánovaly, s rachotem spadly a přestaly existovat. Konec světa pro jedno konkrétní pokolení, pro jednu generaci obyvatel střední Palestiny.

Ne tak pro jeruzalémské křesťany. Nejspíš mnozí včas utekli. Věděli předem, jak to dopadne. Zrakem víry viděli „Syna člověka přicházet v oblacích s velkou mocí a slávou“.

Jedná se o obraz z Danielova proroctví o Synu člověka, který na nebeských oblacích slavnostně přichází k Nejvyššímu a dostává od něj pověření, aby uvedl svět do pořádku.

Jeruzalémští křesťanští uprchlíci vědí, že na Ježíšova slova došlo, že Bůh ho posadil na trůn vedle sebe, že skutečným králem tohoto světa od této chvíle už je jen a pouze on sám. Svět se napříště bude řídit podle pravidel Božího království. Že o tom vládci světa ještě nic nevědí a démoni se s tím nechtějí smířit, je jiná záležitost. Na věci to nic nemění.

Díky běžencům z Jeruzaléma, když se rozprchli do pohanského světa a předali víru v Boží království a v laskavého Mesiáše dalším národům, můžeme tuto víru vyznávat i my. Víru, že láska je víc než nenávist, víru, že za lež nestojí za to bojovat, víru, že pro pravdu se musí leckdy i utíkat.

Však to známe i z našich dějin. Mnozí z nás jsme potomky těch, kdo zvolili útěk, když v zemi zavládlo temno. O to víc nám platí Ježíšova slova: „Bděte!“ Budte ve střehu protože právě v době, kdy si všichni budou blaženě pospávat, může přijít nečekaná zkouška a budete muset osvědčit, co jste sami zač, jestli stojíte při Kristu nebo při démonech strachu, nenávisti a lži.

Proč nám to ale Pane Bože děláš? Vracíme se k otázce, kterou jsme předtím na chvíli opustili.

Proč před námi ukrýváš svou tvář, proč nás vydáváš do zkoušek a my potom bloudíme a zmítáme se ve vlastních nepravostech? Proč?

Protože máme být Božími obrazy, máme Hospodina zrcadlit celému světu, všemu tvorstvu. Dostali jsme za úkol zprostředkovávat jeho spravedlnost, lásku a milosrdenství.

Nikdo jiný to za nás neudělá. Jde o to úkol zodpovědně přijmout. Jedině tak jsme skutečně lidmi. Jistě, taky z nás Bůh mohl udělat roboty. Jako že bychom byli naprogramováni k dobru, bez srdce a

bez svědomí.

Jenže to už by svět neměl s původním Božím záměrem nic moc společného. Nejsme postavičky v počítačové hře, jsme Božími partnery, svobodnými, samostatně uvažujícími, s vlastním srdcem. Jsme Bohu podobní a máme se o to také co nejvíc snažit.

Bez svobodných a zodpovědných lidí s citlivým srdcem je svět ztracen. Tak se nedivme, když nás Nejvyšší tu a tam vystaví nějaké té zkoušce.

Nejde mu o nic menšího než o svět a jeho budoucnost. Věří nám, že s ním do toho půjdeme. Ostatně on sám v tomhle úsilí o nápravu světa porouchaného zlem nezůstal pozadu. Ale o tom až zase o Velikonocích.

Advent je doba, kdy víc, než kdy jindy, vnímáme zoufalost, bídu a bolest našeho světa. Kdy zároveň aktivně vyčkáváme přicházejícího Ježíše a zapalujeme svíce naděje, pokoje a radosti.

Vánoce jsou blízko. Bůh je s námi.

PeČ

SPCH 3. 12. 2017

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)